Despre necesitatea împotrivirii la actele electronice

Când am spus că se pierde harul lui Dumnezeu, nu m-am gândit la o părăsire a noastră, ființială. **Ci este mai mult o răcire în raporturile noastre cu Dumnezeu**. Răcirea aceasta, într-adevăr, dacă se perpetuează în viața omului, **poate duce la o pierdere mai mare a harului**. Cu cât sunt mai învechiți în răutăți și în compromisuri nepocăite, cu atât și posibilitatea ridicării este mai anevoioasă și uneori aproape imposibilă. Păi diavolul de ce nu mai poate să se pocăiască și să redevină înger de lumină? Pentru că el este învechit în răutăți, a uitat frumusețea Dumnezeirii, a uitat gustul Harului. Așa și omul, dacă persistă în răutăți, Dumnezeu îi poate lua darul de a se ridica, darul de a tânji după Dumnezeire. Adevăratul creștin conștientizează că *tot darul de Sus este* și pentru aceasta este foarte atent cum merge pe drumul mântuirii, astfel încât să nu supere câtuși de puțin Harul Domnului, prin care viază. Adevăratul creștin se teme în fiecare clipă să nu cadă câtuși de puțin, prin gând, nu doar prin faptă. **Am zis doar că acest cip nu este lepădarea finală prin pecetea Fiarei, 666. Acest cip este premergător peceții antihristice.**

Ce creștin adevărat poate să se însemneze cu **pecetea înaintemergătorului lui antihrist**? Creștinul adevărat știe că la cea mai mică lepădare îl părăsește harul lui Dumnezeu, și cu cât este mai sporit, cu atât simte această părăsire pe pielea lui. **Mă minunez când aud despre preoți și monahi sihaștri, spunând că nu reprezintă niciun pericol acest cip. Mai bine ar tăcea**. Călugării, mai cu seamă, sunt aceia care renunță la toate cele lumești și acced spre cea mai înaltă treaptă a desăvârșirii. Călugărilor, ca asceți trezvitori, nu li se permită să facă nici măcar compromisuri mici, dar astfel de devieri? Avem o responsabilitate mare, pentru că lumea ne vede pe noi, monarhii, ca pe niște modele, vase alese ale Duhului Sfânt. Dar tot așa și creștinii – au datoria de a lumina prin viețuirea lor popoarele neortodoxe. Altceva este să accepte cipul cineva care nu a trăit într-un mediu orthodox, ci a fost crescut într-o mentalitatea occidentală sau needucat defel, și altfel i se socotește unuia care cunoaște proorociile și a fost crescut în Tradiția Ortodoxă. Dacă noi, creștinii, nu vom lupta împotriva compromisurilor, ceilalți nici atât. Și atunci nu ne facem vinovați pentru generațiile viitoare pentru că nu le-am lăsat un model de rezistență? **Dacă noi primim acum cipul, ceilalți**

de după noi vor primi liniștiți pecetea.

Părintele Iustin Pârvu, *Din învățăturile și minunile Părintelui Iustin Pârvu*, Fundația Iustin Pârvu, 2013, pp. 41-42.